

Het spreekt voor zich dat in een rubriek over vistechnieken ook een vliegvisser in de ogen gekeken wordt, die ten aanzien van het Oostvoornse Meer zo zijn eigen ideeën, technieken en tactieken heeft. Het OVM is immers met stip het meest besproken vliegviswater van Nederland en volgens sommigen ook het mooiste. In ieder geval is het meer anno 2012 in prima conditie. Het water is glashelder en de vissen zijn gezond en sterk. Het kiezen van de vliegvisser voor dit artikel was nog niet zo gemakkelijk. Het moest iemand worden die zijn manier(en) van vissen wilde delen met een groot publiek. Uiteraard is kennis van zaken gewenst en moet de gedeelde informatie op feiten berusten en geen fantasie- of wenscomponent bevatten. Via de zoekfunctie van het prikbord van vliegviszen.startpagina.nl vond ik veel verhalen over het OVM van veel vliegvisser. Ik koos uiteindelijk voor Marco Wismeijer, al viel het mij op dat hij al lange tijd niets over zijn OVM-belevissen openbaar had gemaakt. Nu ken ik Marco persoonlijk en weet ik dat hij nog steeds met grote regelmaat het OVM bezoekt. In het verleden hebben we er ook vele uurtjes samen doorgebracht. Toen ik Marco vroeg of hij omtrent het OVM voor De Nederlandse Vliegvisser in de ogen gekeken wilde worden, merkte ik duidelijk enige aarzeling.

TEKST & FOTOGRAFIE HANS BOCK

In de ogen gekeken: MARCO WISMEIJER, NIELS AKKERMANS

Ik heb slechte ervaringen met het delen van informatie over en het plaatsen van foto's van mijn vangsten op het OVM. Als ik goed vang op plaatsen waar ik week na week niemand tegenkom en dan ineens vier bellyboten de hele dag op zo'n stek zie liggen, is dat geen toeval. Dan baal ik ervan dat ik alles gedeeld heb." Als we afspreken dat we het hoofdzakelijk over vistechische zaken zullen hebben, waarbij het accent niet op de stekken ligt, laat hij zich over de streep trekken. "Ik zou het wel leuk vinden als we Niels ook meenemen. Veel van de technieken hebben we samen uitprobeerd", is zijn enige opmerking. Als we op een koude woensdagnamiddag in de eerste week van april aan het optuigen zijn, vraag ik Niels en Marco wat het OVM voor hen zo bijzonder maakt. "Het glasheldere water, de kwaliteit van

de forellen, de vogels en het zoeken", zegt Marco. "De verschillende technieken door het jaar heen, vind ik ook heel boeiend", vult Niels aan. "Het is altijd zoeken welke techniek op een bepaald moment vis oplevert. Natuurlijk helpt een ruime ervaring hierbij, maar toch is het elk jaar weer anders." Als ik vraag hoe een beginner dit aan moet pakken, of iemand die ver van het meer vandaan woont en daardoor niet zo vaak gaat, zegt Marco: "Het is een kwestie van logisch nadenken, veel proberen, veel vragen en toch zo vaak mogelijk gaan. Toevallig ving ik de eerste keer dat ik op het OVM viste een paar vissen. De acht keer daarna 'blankte' ik!" "Het is natuurlijk een enorme bak water en ik kan me voorstellen dat een beginner zich behoorlijk onzeker voelt", merkt Niels op. "Wat misschien helpt, is de 80-20-regel. 80% van de

vis zit in 20% van het water. Wij vissen nooit midden op het meer. Het meeste voedsel voor de vissen bevindt zich tussen de stenen van de dammetjes en in de bodembegroeiing van de gebieden tussen de kant en de dammetjes, de zogenaamde binnenbakken. Ook buiten de dammetjes zijn er ondiepere plaatsen met bodemplanten, maar als men zich concentreert op de dammetjes en de binnenbakken, wordt het af te vissen oppervlak al een stuk overzichtelijker.”

BELLYBOOT

“Wij gebruiken heel graag onze bellyboot”, zegt Marco. “De vis aast vaak heel dicht langs de dammetjes. Dat merk je heel goed als je in het donker vanaf een dammetje staat te vissen. Minder dan een halve meter uit de stenen die boven water liggen, hoor je dan vaak forel jagen. Als je in het licht op een dammetje staat, zal de vis je zien en wegzwemmen, zonder dat je dit in de gaten hebt. Natuurlijk kun je overdag vanaf een dammetje vis vangen, maar niet binnen een meter vanaf de stenen. Als we die strook water af willen vissen, gebruiken we de bellyboot. We vissen dan vanuit de bellyboot naar de dammetjes toe. We laten ons door de wind langs de dammetjes voeren, terwijl we onze vlieg zo dicht mogelijk tegen het dammetje aangooien. Als we zo vissen, gebruiken we vaak een drijvende lijn met bijvoorbeeld een Damsel nimf.” Niels heeft een belangrijke toevoeging: “Ik ben ervan overtuigd dat de vis vaak de vlieg al meteen na de worp ziet, maar deze alleen maar volgt en niet pakt. Soms voel je tijdens het strippen wat zachte tikjes. Heel duidelijk van vis, maar je kunt er niet op slaan. Daarom strip ik mijn vlieg helemaal binnen, tot mijn vliegenlijn nog ongeveer een meter uit mijn topoog is. Op dat moment breng ik met een versnelling mijn hengeltop zijwaarts omhoog en probeer ik oogcontact met mijn vlieg te krijgen. Het is opmerkelijk hoe vaak de vis tijdens de versnelling de vlieg pakt. Ook zie je soms vis achter de vlieg wegdraaien op het moment dat ze jou in je bellyboot zien.” Als we zijn opgetuigd, lopen we naar de eerste dammetjes. “Een andere, heel effectieve manier is om vanuit de bellyboot de taluds af te vissen”, legt Marco al lopend uit. “Aan de buitenkant van de dammetjes heb je op veel plaatsen echte drop offs. Door met je bellyboot met een zinklijn parallel aan de dammetjes te vissen, kun je zo’n talud prima afvissen. Een eenvoudige dieptemeter helpt natuurlijk om het talud te kunnen volgen. Bovendien kun je bepalen op welke diepte je vis vangt.” Als ik vraag of hierbij boobies gebruikt worden, antwoordt Marco: “Niet per se. Wij gebruiken meestal een Wooly Bugger met een foam head.” Ook mijn vraag of je tergend langzaam moet binnenstrippen, wordt door Marco ontkennend beantwoord. “Gewoon gevarieerd binnenstrippen. Omdat je peddelt, heeft de vlieg al snelheid. Het hoeft echt niet heel traag.” “Het traag binnenvissen van boobies en zalmeitjes gebeurt veel in de winter”, vult Niels aan. “Een heel productieve manier van vissen, maar aan mij niet besteed.” “Er wordt zittend vanaf een dammetje gevestigd”, licht Marco toe. “Een zinklijn wordt zo ver mogelijk uitgeworpen en tergend langzaam wordt de vlieg binnengevist. Soms laat men de vlieg ook een tijdje gewoon boven de grond stil hangen. Ik weet dat er op die manier vis gevangen wordt, maar het is voor mij ook te statisch.”

FOAMHEAD WOOLY BUGGER

Enmaal aangekomen bij het dammetje dat Niels en Marco op het oog hadden om als eerste af te vissen, zien we al meteen een kring in de binnenbak. “Vis!”, roept Niels. Beide mannen strippen hun lijn van de reel en binnen enkele seconden vliegen twee lijnen richting de plek

waar zojuist een vis draaide. “Daar nog een”, schreeuwt Marco en hij wijst naar een kring, ongeveer vijftig meter naar rechts en zo’n twintig meter van het dammetje. Marco loopt verder over het dammetje, terwijl Niels de omgeving van de eerste kring afvist. “Hangen”, roept Marco. Ik loop naar hem toe en kan aan het bonken van zijn kromme hengel zien dat hij een aardige vis heeft gehaakt. “Het was bij de eerste worp meteen raak”, roept hij me tegemoet. Een mooie forel wordt snel vereeuwigd en spurt daarna weer van ons vandaan, het heldere water van de binnenbak in. “Ongelooflijk dat we nu al vis in de binnenbak vangen”, zegt Marco. “Eigenlijk wilde ik naar het wild vissen.” Niels en Marco gebruiken een Airflo 40 Plus Expert di7. Dat is een lijn met een snelzinkende tip van ongeveer 13 meter, gevolgd door een dunne lijn van gelijkmatige dikte. De mannen vissen deze lijn op een aftma 7-hengel. De vis werd gevangen aan een zwarte Wooly Bugger waar zwart foam op de helft van de rug en het kopje is ingebonden. Op die manier wordt de vlieg boven de bodembegroeiing aangeboden. Bij het binnenstrippen maakt het foam belletjes en herrie. “Jooooo!”, roept Marco, als hij weer een vis heeft gehaakt. “Kom deze kant op, Niels”, roept hij naar zijn maatje. Als ik foto’s van de drill maak, praten

► we over het feit dat de mannen eigenlijk bij de duikschool wilden vissen. "Goeie, Mar?", vraagt Niels, als hij aangelopen komt. Als Niels zijn schepnet tevoorschijn haalt, schiet de vis echter los. "Balen", zegt Marco. "Ik dacht nog wel geluk te hebben. Er zat een lus in mijn volglijn, maar die heb ik door de ogen van mijn hengel kunnen krijgen en die zit nu op de reel. Schiet-ie toch nog los." Na nog een kwartier de plek te hebben afgevist, lijkt de vis verdwenen. Geen kringen of aanbeten worden nog geregistreerd. "Zullen we de bellyboten halen?", vraagt Niels.

DUIKSCHOOL

Als we naar de parkeerplaats teruglopen om de bellyboten op te halen, plagen de mannen mij vanwege de stekkeuze. Omdat de wind al enige dagen uit het zuidoosten kwam, wilden Marco en Niels heel graag bij de duikschool vissen. Men garandeerde daar vis te zullen vangen. Omdat we maar een paar uurtjes vistijd zouden hebben, wilden ze erg graag op die hotspot vissen. Toen we bij aankomst echter zagen dat er al twee vliegvisser vanuit een bellyboot aan het vissen waren, had ik voorgesteld om het op deze stek te proberen. "Bij de loswal hadden we er nu al zeker tien gehad", grapt Marco. "Het is wel zo dat deze manier van vissen er heel vaak vis oplevert", merkt Niels op. Als we met de bellyboten naar het water lopen, vraag ik naar de tactiek van zo meteen. "Hoewel we zojuist in de binnenbak succes hadden, vissen we nu naar het diepe toe", zegt Niels. "We gaan met de bellyboot op het wijd op werpafstand vanaf de dammetjes liggen. Met dezelfde zinktiplijn gooien we de foam head tegen het dammetje en vissen we hem, terwijl hij afzinkt, langs het talud terug." "Je ziet dat de wind bij de openingen tussen de dammetjes een stroomnaad veroorzaakt", vult Marco aan. "Het spreekt voor zich dat zich hier voedsel concentreert. De vis merkt dit natuurlijk ook. Dergelijke stekken vissen we wat preciezer af. Het is zelfs zo dat er bij een wat sterkere wind een duidelijke keerstroom ontstaat. Ook die is de moeite waard om nauwkeurig uit te vissen." "Als het warmer is, kan dat prima met een drijvende lijn en een Damsel nimf", aldus Niels. "Nu vissen we met een snelzinkende

tip. Door meteen na de worp snel te strippen en doordat de foam head in principe van zichzelf drijft, kunnen we in de doorgangen toch de vlieg hoog in het water aanbieden."

IS HET IETS?

Ik drijf met mijn bellyboot een paar meter achter Niels aan, terwijl Marco ongeveer twintig meter voor ons uit vist. "Ja!", roept Niels. "Duidelijke tikjes... hangen!" De vis had pas in tweede instantie de vlieg echt goed gepakt. Tijdens de dril wordt duidelijk dat het een uitzettertje is. "Wat maakt het uit", zegt Niels. "Het is gewoon lol. Kijk eens wat een prachtig visje!" Het is duidelijk dat hij echt van de vis geniet. Als hij hem terugzet, zwemt de vis onder zijn flipper en blijft daar hangen. Marco is inmiddels teruggepeddeld en ziet het visje ook nog. "Die serveren wij met uitjes", plaagt hij Niels. Het brengt ons op een veelgelezen oproep op fora. "Mensen vragen dan of het nog iets is op het OVM", zegt Marco. "Ik begrijp dat nooit. Het water is prachtig en je weet dat de vis er is. Wat wil men nou? Vangstgarantie of zo? Of de gps-coördinaten van de plek waar iemand een vis heeft gevangen?" "Misschien is men minder ervaren en wil men gewoon horen dat er gevangen wordt", nuanceert Niels. "Het heeft er ook mee te maken wat je met het vissen wilt. Ik ben blij dat ik er even tussenuit ben. Lekker buiten. Ik weet dat ik kans maak op mooie vis, maar al zou dit mijn enige visje blijven, of vang ik niets, dan nog heb ik heerlijk gevestigd. Het is dus altijd iets!" De mannen vissen nog een uurtje naar de dammetjes, maar beten blijven verder uit. Men besluit om van tactiek te veranderen en parallel aan de dammetjes te gaan vissen. Er wordt nu een stuk dieper gevestigd. Omdat Niels en Marco op dezelfde diepte willen vissen, vist Marco nu ongeveer vijftig meter voor Niels en mij uit. Niels laat op zijn dieptemeter zien dat er op ongeveer acht meter water wordt gevestigd.

VROEGAH?

"Jaaaaa!", roept Marco. We zien zijn hengel buigen en horen zijn reel schreeuwen. "Een hele beste", roept hij. Niels en ik peddelen zo snel mogelijk naar hem toe om foto's te maken. De vis blijft lijn nemen, totdat de laatste meters losse volglijn als een pruik door de ogen van zijn hengel schieten en in het topoog vast komen te zitten. De hengel buigt tot in het handvat en springt direct daarna recht. "Afgebroken", is de nuchtere constatering van Marco. "Weer die volglijn die lussen maakt. Dat is vaak een probleem bij lagere temperaturen", voegt hij er aan toe. Omdat we een behoorlijke afstand hebben afgevist, besluiten we terug te peddelen. Als we bijna bij de parkeerplaats zijn, stellen de mannen voor om nog heel even met een drijvende lijn en een floating fry te vissen. "Het imiteren van een dood of gewond visje is in de schemer vaak erg effectief. Omdat je eigenlijk je vlieg alleen maar met de wind mee moet laten drijven en alleen, zonder te strippen, contact moet houden, is dit ook niet mijn favoriete visserij", zegt Marco. "Vooral wanneer het helder of licht bewolkt weer is, zien de vissen de vlieg in de schemer erg goed drijven. De beten kunnen erg verschillend zijn. Soms wordt de vlieg keihard aangevallen en trekt de vis bijna de hengel uit je handen. Andere keren wordt de vlieg bijna argeloos gepakt en voel je alleen een lichte toename van de druk op de lijn. Ook dan moet je niet twijfelen en je hengel heffen", vult Niels aan. Na een kwartiertje houden de mannen het voor gezien. Tijdens het aftuigen vraag ik Niels en Marco of er vroeger meer werd gevangen op het OVM. Hun antwoord is net zo verrassend als veelzeggend. "Wat doet het er toe? Het gaat er weer om wat je wilt. Er valt nog steeds goed vis te vangen, het blijft spannend en je kunt altijd genieten!"

